

3644

3K33

11-72

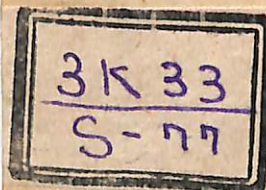
28 JUN 2005

Ի. ՍՏԱԼԻՆ

20 NOV 2000

ՏՆՏԵՍԱՎԱՐՆԵՐԻ ԽՆԴԻՐՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

(ՍՈՅԻԱԼԻՍՏԱԿԱՆ ԱՐԴԵՌՆԱԲԵՐՈՒԹՅԱՆ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՀԱՄԱՄԻՐՈՒԹՅԱՆ ԱՌԱՋԻՆ ԿՈՆՖԵՐԵՆՍՈՒՄ ԱՐՏԱՍԱՆԱԾ ՀԱՌԸ)

ՀՐԱՏԱՐԱԿԶՈՒԹՅՈՒՆ

Յերիզ—1981

Թյան արտադրանքի 45 տոկոս ընդհանուր աճումը: Իսկ դա մի խնդիր է: Դեռ ավելին. այդպիսի պարտավորություն ստանձնելով, դուք վոչ միայն խոստում եք տալիս կատարել մեր 5-ամյակը 4 տարում, այլ արդեն վճարում դործ ե և այստեղ վոչ մի բանաձևի հարկավոր չե այլևս. — դա նշանակում է, վոր դուք խոստանում եք արդյունաբերության հիմնական, վնասական նյութերում հեղափոխել կատարել 3 տարում:

Լավ է, վոր կոնֆերենցիան խոստանում է կատարել 1931 տարվա պլանը, կատարել հնգամյակը 3 տարում: Սակայն մենք «դառն փորձով» սովորել ենք, մենք գիտենք, վոր խոստումները միշտ չեն կատարվում: 1930 թվ. սկզբին նույնպես խոստում եր տրվել՝ կատարել տարեկան պլանը: Այդ ժամանակ հարկավոր եր ավելացնել մեր արդյունաբերության արտադրանքը 31-32 %-ով: Սակայն խոստումը լրիվ չկատարվեց: 30 թվականին արդյունաբերության արտադրանքն ավելացավ 25 տոկոսով: Մենք պետք է հարց տանք, թե նույնը չի՞ կրկնվի արդյոք այս տարի: Մեր արդյունաբերության ղեկավարներն ու աշխատողներն այժմ խոստանում են 1931 թվականին արդյունաբերության արտադրանքն ավելացնել 45 տոկոսով: Սակայն ինչո՞վ ենք սպասո՞վում, վոր այդ խոստումը կկատարվի:

Ի՞նչ է պետք ստուգել թվերը կատարելու, արտադրանքը 45 տոկոսով ավելացնելու, հնգամյակը վոչ թե 4 տարում, այլ հիմնական և վնասական ճյուղերում 3 տարում կատարելու համար:

Դրա համար անհրաժեշտ է 2 հիմնական պայման:

Նախ՝ պետք է վոր դոյություն ունենան «ետլ»,

համ ինչպես ասում են մեզանում՝ «որյեկտիվ» հնարափորություններ:

Յերկրորդ՝ անհրաժեշտ է, վոր ցանկալիություն և հմտություն լինի կառավարելու մեր ձեռնարկություններն այնպես, վոր այդ հնարավորություններն իրականություն դառնան:

Մնցյալ տարի մենք «որյեկտիվ» հնարավորություններ ունեյի՞նք պլանը լրիվ կատարելու: Անվիճելի փաստերը վկայում են, վոր ունեյինք: Այդ փաստերն են հետևյալները. մնցյալ տարվա մարտին և ապրիլին արդյունաբերության արտադրանքը՝ նախորդ տարվա հետ համեմատած, ավելացավ 31 տոկոսով: Հարց է ծագում, ինչո՞ւ չկատարեցինք մենք ամբողջ տարվա պլանը, ի՞նչը խանգարեց, ի՞նչն եր պակասում: Պակասում եր այն, վոր մենք չկարողացանք ոգտագործել գալուստյուն ունեցող հնարավորությունները, այն, վոր չկարողացանք միշտ ղեկավարել մեր գործարանները, փաբրիկներն ու հանգները:

Մենք ունեյինք առաջին պայմանը՝ որյեկտիվ հնարավորություններ պլանը կատարելու համար: Սակայն մենք չունեյինք անհրաժեշտ չափով յերկրորդ պայմանը՝ արտադրությունը ղեկավարելու հմտությունը: Հենց այն պատճառով, վոր պակասում եր ձեռնարկությունները ղեկավարելու հմտությունը, պլանը թերափառար մնաց: 31-32 տոկոս աճման փոխարեն մենք ավելիք միայն 25 տոկոս:

Իհարկե, 25 տոկոս անումը մեծ գործ է: Կապիտալիստական և վոչ մի յերկիր 1930 թվականին չի աճեցել և այժմ ել չունի արտադրանքի անում: Կապիտալիստական բոլոր յերկրներում, առանց բացառու-

Թյան, արտադրութիւնը նվազել է: Այդպիսի պայ-
մաններում 25 տոկոս անուսմը մեծ առաջադիմութիւն
է: Սակայն մենք կարող ելինք ավելին տալ: Մենք ու-
նեցինք դրա համար անհրաժեշտ բոլոր «որչեկաւի»
պայմանները:

Ինչո՞վ ենք յերաշխաւորւած, վար այս տարի ևս
չի կրկնվի անցյալ տարւոյ զեպքը: Վոր պլանը լրիւ կը-
կատարվի, վոր գոյութիւն ունեցող հնարավորու-
թիւնները մենք կազմադրեմք աշխուս, ինչպէս հար-
կավոր է, վոր ձեր խոստումը վորոշ չափով թղթի վրա
չի մնա:

Պետութիւնները պատմութիւն մեջ, յերկրները
պատմութիւն մեջ, բանականները պատմութիւն մեջ յե-
ղել են զեպքեր, յերը գոյութիւն են ունեցել հաղթելու
բոլոր հնարավորութիւնները, սակայն դրանք, այդ հը-
նարավորութիւնները տպաւորւում են մնացել, վորով-
հետեւ զեկաւարները չեն նկատել այդ հնարավորու-
թիւնները, չեն կարողացել ողովել նրանցից և բա-
նականները պարտութիւն են կրել:

ՄԵՆԲ ՈՒՆԵՆԲ 1931 ԹՎԻ ԱՏՈՒԳԻՉ ԹՎԵՐԸ ԿԱՏԱՐԵԼՈՒ ԲՈԼՈՐ ՀՆԱՐԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

1931 թվականի ստուգիչ թվերը կատարելու բոլոր
հնարավորութիւններն ունե՞նք արդյոք մենք: Այո՛,
այդպիսի հնարավորութիւններ ունենք:

Վորո՞նք են այդ հնարավորութիւնները, ի՞նչ է
պահանջվում այդ հնարավորութիւններն իրականու-
թիւն դարձնելու համար:

Նախ և առաջ անհրաժեշտ են բաւարար չափով բը-

նական հարստութիւններ՝ յերկաթահանք, ածուխ,
նավթ, հաց, բամբակ: Ունե՞նք մենք այդ: Ունե՞նք:
Ունենք ավելի, քան վորեւէ այլ յերկիր: Վերցնենք թե-
կուղ Ուրալը, վորը ներկայացնում է հարստութիւննե-
րի աշխուսի բազմազանութիւն, վորպիսին չի կարելի
գտնել վոչ մի յերկրում: Հանք, ածուխ, պղինձ, նավթ,
հաց—ի՛նչ ասես չկա Ուրալում: Մենք ամեն ինչ ունենք,
թերեւս բացի կաուչուկից: Սակայն մի-յերկու տարուց
մենք կաուչուկ ևս կունենանք մեր տրամադրութիւն
տակ: Այդ կողմից, բնական հարստութիւնները կող-
մից, մենք լիովին ապահովւած ենք: Մեր հարստու-
թիւնները նույնիսկ ավելի յեն, քան անհրաժեշտ է:

Եւ ի՞նչ է պահանջվում:

Պահանջվում է, վոր լինի աշխուսի իշխանութիւն,
վորը ցանկութիւն և կարողութիւն ունենա ողտադոր-
ծել բնական այդ հսկայական հարստութիւնները ժո-
ղովրդի ողտին: Ունե՞նք մենք այդպիսի իշխանութիւն:
Ունե՞նք: Ժիշտ է, մեր բնական հարստութիւնները ող-
տադործման աշխատանքի աստարիղում յերբմն տեղի
յեն ունենում բաղխումներ մեր իսկ աշխատողների մի-
ջիւ: Որինակ՝ անցյալ տարի խորհրդային իշխանութիւն-
նը հարկադրւած եր վորոշ պայքար մղել ածխա-մե-
տադանուլական յերկրորդ բազա տեղեւելու հարցում,
մի բազա, առանց վորի մենք չենք կարող այլեւս դար-
գանալ: Սակայն մենք հաղթահարել ենք արդեն այդ
արդեւքները: Շուտով մենք ունենալու յենք այդ բազան:

Եւ ի՞նչ է պահանջվում:

Պահանջվում է, վոր այդ իշխանութիւնը վայելի
միլիանավոր բանվորների և գյուղացիների ոժանդակու-
թիւնը: Մեր իշխանութիւնը վայելո՞ւմ է այդ ոժան-

դակութիւնը: Այո՛, վայելում է: Դուք ամբողջ աշխարհում չեք գտնի մի այլ իշխանութիւն, վորը վայելէր բանվորների և գյուղացիների այնպիսի ուժանդակութիւնը, վորը վայելում է խորհրդային իշխանութիւնը: Յես չեմ հիշատակի սոցիալիստական մրցութեան ամփոփում, հարվածայնութեան ամփոփում փաստերը, հանդիպական արգֆինալանի համար մղվող պայքարը: Այդ բոլոր փաստերը, վորոնցից ակնբախ կերպով յերեւում է միլիոնավոր մասսաների անվերապահ ուժանդակութիւնը խորհրդային իշխանութեանը, հանրածանոթ են:

ՄԵՐ ԻՐԱՎԱԿԱՐԳԻ ԱՌԱՎԵԼՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

Ուրիշ ի՞նչ է անհրաժեշտ 1931 թվականի ստուգիչ թիվերը կատարելու և դերակատարելու համար:

Անհրաժեշտ է նաև այնպիսի իրավակարգ, վորն ազատ լինի կապիտալիզմի անբուժելի հիվանդութեաններից և վորը լուրջ առավելութիւններ ունենա կապիտալիզմի հանդեպ: Ճշմարտութիւնը, դործադրելութիւնը, շտապութիւնը և լայն մասսաների աղքատութիւնը— ահա կապիտալիզմի անբուժելի հիվանդութիւնները:

Մեր իրավակարգը չունի այդ հիվանդութիւնները, վորովհետև իշխանութիւնը մեր ձեռին է, բանվոր դասակարգի ձեռին, վորովհետև մենք վարում ենք պլանային տնտեսութիւն, պլանաչափ կուտակում ենք ուսուրանք և վերջիններս պլանաչափ բաշխում ենք ժողովրդական տնտեսութեան ճյուղերում: Մենք ազատ ենք կապիտալիզմի անբուժելի հիվանդութիւններից. այդ է մեր տարբերութիւնը, այդ է մեր վճռական առավելութիւնը կապիտալիզմի նկատմամբ: Տեսե՛ք, թե ինչպես են ուզում դուրս գալ կապիտալիստները ճշգ-

նաժամից: Նրանք առավելագույն չափով իջեցնում են բանվորների աշխատավարձը: Նրանք մեծ չափով իջեցնում են հումուլթի և կենսամթերքների գինը: Բայց նրանք չեն ուզում քիչ թե շատ նկատելի չափով իջեցնել արդյունաբերական ապրանքների գները: Այդ նշանակում է, վոր նրանք ուզում են ճգնաժամից դուրս գալ ապրանք սպառող հիմնական մասսաների հաշվին, բանվորների, գյուղացիների և այն յերկրների աշխատավորների հաշվին, վորոնք արտադրում են հումուլթ և կենսամթերքներ: Կապիտալիստները կարում են այն ճյուղը, վորի վրա նստած են, ուստի ճգնաժամից դուրս գալու փոխարեն վերջինս ավելի յե սաստկանում, կուտակվում են դեպի ավելի դաժան ճգնաժամ տանող նոր նախադրյալներ:

Մեր առավելութիւնն այն է, վոր մենք չգիտենք դերարտադրութեան ճշմարտութիւն, մենք չունենք և չենք ունենա միլիոնավոր գործազուրկներ, մենք չունենք արտադրութեան անարխիա, վորովհետև մենք վարում ենք պլանային տնտեսութիւն: Սակայն այդ դեռ բոլորը չէ: Մենք հանդիսանում ենք ամենակենսորոնացած արդյունաբերութիւն ունեցող յերկիրը: Այդ նշանակում է, վոր մենք կարող ենք մեր արդյունաբերութիւնը հիմնել ամենալուծ տեխնիկայի վրա և դրա չնորհիվ ապահովել աշխատանքի չտեսնված արտադրականութիւն, կուտակման չտեսնված տե՛ս: Անցյալում մեր թուլութիւնն այն էր, վոր այդ արդյունաբերութիւնը հիմնված էր գյուղացիական բաժան-բաժան, մանր տնտեսութիւնների վրա: Սակայն այդ առաջ էր: Այժմ այլևս այդպես չէ: Վաղը, թերևս մի տարուց, մենք կը դառնանք աշխարհիս ամենախոշոր գյուղատնտեսութիւն

փանցել, տիրապետել տեխնիկային, դործի տեր դառնալ,—այս կողմից—վաճ մի բան:

Ի՞նչպես կարող եր պատահել, վոր մենք, բայցև—վիկնես, վոր կատարել ենք յերեք հեղափոխություն, հաղթանակով դուրս ենք յեկել քաղաքացիական դատան պատերազմից, լուծել ենք արդյունաբերություն ստեղծելու խոշորագույն խնդիրը, գյուղացիությունը չրջել ենք դեպի սոցիալիզմի ուղին,—ի՞նչպես կարող եր պատահել, վոր արտադրության ղեկավարության դործում թղթերով ենք բախականանում:

Այստեղ պատճառն այն է, վոր թուղթ ստորագրելն ամբիշի հեշտ է, քան արտադրություն ղեկավարելը. և ահա շատ տնտեսավարներ գնացին այս հեշտ ճանապարհով: Այստեղ կա նաև մեր մեղքը, կենտրոնի մեղք: Տասը տարի առաջ տրվեց մի յոգունդ. «քանի վոր կոմունիստները գետևս ինչպես հարկն է չեն հասկանում տեխնիկայից, քանի վոր նրանք դեռ կարելի ունեն սովորելու տնտեսություն ղեկավարելը, թող հին տեխնիկներն ու ինժեներները, մասնագետները վարեն արտադրությունը, իսկ դուք, կոմունիստներդ, մի խառնվեք դործի տեխնիկային, բայց չմիջամտելով, ուսումնասիրեցեք տեխնիկան, ուսումնասիրեցեք անդուլ արտադրությունը ղեկավարելու տեխնիկան, վորպեսզի հետո մեզ նվիրված մասնագետներն հետ միասին դառնաք արտադրության իսկական ղեկավարներ, գործի խոհական տերեր»: Այսպես եր լուրջագր: Իսկ ի՞նչ ստացվեց իրականում: Այս Փորձուլայի յերկրորդ մասը դեն չբացվեցին, վորովհետև սովորելն ամբիշի ղեկավար է, քան թղթեր ստորագրելը, իսկ Փորձուլայի առաջին մասը

պահակացրին, միջամտելը բացատրելով վորպես հրաժարվել արտադրության տեխնիկան ուսումնասիրելուց:

Ստացվեց անհեթեթություն, վնասակար, վտանգավոր անհեթեթություն, վորից վորքան շուտ աղատվենք, այնքան լավ: Կյանքն ինքը բաղձիցս աղբարարել է մեզ, վոր այդ գործն անբարեհաջող է: Առաջին աղբանանն եր Շախտիի գործը: Շախտիի գործը ցույց տվեց, վոր կուակաղմակերարությունները և արհմիությունները հեղափոխական բախականաչափ զգոնություն չեն ունեցել: Նա ցույց տվեց, վոր մեր տնտեսավարները տեխնիկական տեսակետից չափազանց հեռ են մընացել, վոր մի քանի հին ինժեներներ և տեխնիկներ, առանց վերահսկողության աշխատելով, ամբիշի գյուղությամբ են գլորվում դեպի վնասարարության ուղին, մանավանդ, վոր չարունակ արտատահմանի մեր թրչնամիները «դաշմակցեցնում» են նրանց իրենց «առաջարկներով»: Յերկրորդ աղբանշանը «Արդյունաբերական կուակցության» պրոցեսն եր:

Իհարկե, վնասարարության հիմքն է կազմում դասակարգային պայքարը: Իհարկե, դասակարգային թրչնամին կատաղի դիմադրություն է ցույց տալիս սոցիալիստական հարձակմանը: Սակայն վնասարարության աշխատի փարթամ ծաղկումը բացատրելու համար միայն այդ բացատրությունը քիչ է:

Ի՞նչպես է պատահել, վոր այդպիսի լայն չափեր է ընդունել վնասարարությունը: Ո՞վ է մեղավոր: Մեղավոր ենք մենք: Յեթե մենք տնտեսության ղեկավարումն այլ հիմքերի վրա դրած լինեյինք, յեթե մենք ամբիշի ջանք դործադրած լինեյինք տեխնիկան ուսումնաս

սիրելու, տեխնիկային տիրապետելու գործի վրա, յեթե մենք ալիքի հաճախ և ալիքի խեղաքի կերպով միջամտեցինք տնտեսութեան ղեկավարմանը, վնասաբարենքին չենք հաջողվի այդքան վնաս տալ:

ԺԱՄԱՆԱԿՆ Ե ՄԵՐ ՅԵՐԵՍԸ ԴԱՐՁՆԵԼ ԴԵՄՈՍՏԵՆԻԿԱՆ

Պետք է, վոր մենք ինքներս մասնագետ գառնանք, գործի տերը դառնանք, անհրաժեշտ է, վոր մեր յերեսը դարձնենք ղեպի տեխնիկան, ղեպի տեխնիկական ղեկավարները—ահա թե ուր է մզում մեզ կյանքը: Սակայն մոռնալին և վռնել յերկրորդ ազգանշանը, գետնհրաժեշտ չըջաղարձ չտեղծեց: Ժամանակ է, վաղուց ժամանակ է մեր յերեսը դարձնել ղեպի տեխնիկան:

Ժամանակ է, վոր մենք հրաժարվենք հին լոգոս-գից, մեռած լոգոսգից՝ տեխնիկային չխառնելու մասին և դառնանք գործի հմուտ մասնագետներ, ինքներս դառնանք գործի լիակատար տերն ու տիրակներ:

Հաճախ հարց են տալիս, թե ինչո՞ւ չկա կատարմաման միանձնյա սխառն: Ձկա և չի կարող լինել, մինչև վոր մենք չտիրապետենք տեխնիկային: Մինչև վոր մեր, բայց չեմք ինքներս մեջ չլինի տեխնիկայի, եկոնոմիկայի և ֆինանսների հարցերին լավ ծանոթ բալարար թիվով մարդ, մեղանում իսկական միանձնյա սխառն չի լինի: Վորքան ուկեք բանաձևեր գրեք, ինչ խոսքերով ուզում եք յերգվեցեք, բայց յեթե դուք չեք տիրապետի գործարանի, հանքահորի տեխնիկային, եկոնոմիկային և ֆինանսներին—բան դուրս չի գա միանձնյա սխառն չի լինի:

Հետևապես ինքիրն այն է, վոր մենք ինքներս տիրապետենք տեխնիկային, ինքներս դառնանք գործի տերն ու տնօրենը: Միմիայն այդ է յերաշխիք տալիս, վոր մեր պլանները լիովին կերպագործվեն և միանձնյա սխառնը կկենսագործվի:

Իհարկե դա հեշտ գործ է, սակայն միանգամայն հաղթահարելի: Գիտությունը, տեխնիկական փորձը, ղեկավարները—այս բոլորը հնարավոր է ձեռք բերել աշխատանքով: Այսօր չկա վաղը կլինի: Այսօրը գլխավորն այն է, վոր մենք բայց չեմք ինքներս բուռն ցանկություն ունենանք տեխնիկային տիրապետելու, գիտությունն ու արտադրությունը նվաճելու: Բուռն ցանկություն ունենալով, կարելի չէ հասնել ամեն ինչի, կարելի չէ հաղթահարել ամեն ինչ:

ԿԱՄ ՄԱՀ, ԿԱՄ ՀԱՄՆԵԼ ՅԵՎ ԱՆՑՆԵԼ ԿԱՊԻՏԱԼԻՍՏԱԿԱՆ ՅԵՐԿՐՆԵՐԻՑ

Յերբեմն հարցնում են, թե չի՞ կարելի արդյոք մի քիչ դանդաղեցնել մեր տեմպը, մի փոքր թուլացնել մեր շարժումը: Վոչ, ընկերներ, չի կարելի: Ձե՛ր կարելի թուլացնել տեմպը: Ընդհակառակը, բա՛ն մեր ուժերի և հնարավորությունների, պետք է ավելացնել: Այդ են պահանջում ԽՍՀՄ-ի բանվորների և գյուղացիների հանդեպ մեր ստանձնած պարտավորությունները: Այդ են պահանջում մեզանից ամբողջ աշխարհի բանվոր դատակարարի առաջ մեր ստանձնած պարտավորությունները:

Դանդաղեցնել տեմպը նշանակում է հեռ մնալ: Իսկ հեռ մնացողներին հարկաժողով են: Սակայն մենք

չենք ուղում, վոր մեզ հարվածեն: Վո՛ւ, չենք ուղում: Հին Ռուսաստանի պատմութիւնն այն է, վոր նրան առինդհատ հարվածում էյին հետամնացութեան համար: Հարվածում էյին մոնղոլական խաները: Հարվածում էյին թրքական բեկերը: Հարվածում էյին չվեղական Փետղաները: Հարվածում էյին լեհ-լիտվական պաները: Հարվածում էյին անգլո-ֆրանսիական կապիտալիստները: Հարվածում էյին յապոնական բարոնները: Սմենքը հարվածում էյին հետամնացութեան համար: Ռազմական հետամնացութեան համար, կուլտուրական հետամնացութեան համար, պետական հետամնացութեան համար, արդյունաբերական հետամնացութեան համար, դյուղատնտեսական հետամնացութեան համար: Հարվածում էյին, վորովհետեւ այդ ձեռնառու յեր և սնայատիժ եր անցնում: Հիշում եք մինչհեղափոխական բանաստեղծի հետեւյալ խոսքերը. «Դու ե՛լ խեղճ ես, լե՛լ լիառատ, դու ե՛լ հզոր ես, ե՛լ անդոր ես, մայր իմ Ռուսաստան»: Հին բանաստեղծի այս խոսքերը լայլ են սովորել այդ պարոնները: Նրանք խիում էյին և ավելացնում. «դու լիառատ ես»—ուրեմն կարելի չէ ողտվել քեդանից: Նրանք խիում էյին և ավելացնում. «դու խեղճ ես և անդոր», ուրեմն կարելի է խիել և անպատիժ կողոպտել: Այդպես և շահագործողների որենքը՝ խիել հետամնացներին և թույլերին: Կապիտալիզմի դայի ուրենքը: Դու հեռ ես մնացել, դու թույլ ես, նշանակում է դու արդարացի չես, հետևապես քեզ կարելի չէ խիել և ստրկացնել: Դու հզոր ես—նշանակում է դու արդարացի չես, հետևապես քեզնից պետք է զգուշ լինել: Ահա թե ինչու մեզ չի կարելի այլևս հեռ մնալ: Անցյալում մենք հայրենիք չունեյինք և չէինք կա-

րող ունենալ: Բայց այժմ, յերբ մենք տաղալել ենք կապիտալիզմը և մեր իշխանութիւնը բանվորական է, մենք հայրենիք ունենք և պիտի պաշտպանենք նրա անկախութիւնը: Ուղո՞ւմ եք, վոր հարվածեն մեր սոցիալիստական հայրենիքը, վոր նա կորցնի իր անկախութիւնը: Յեթե չեք ուղում, ապա պետք է ամենակարճ ժամանակամիջոցում վերացնենք նրա հետամնացութիւնը և իսկական բայլչեմիկյան տեմպ կիրառենք նրա սոցիալիստական տնտեսութեան զարգացման ասպարիզում: Այլ ճանապարհ չկա: Ահա թե ինչու Լենինը Հոկտեմբերի ժամանակ ասում եր. «Կամ մահ, կամ հաւանել և դերաշանցել կապիտալիստական առաջախոր յերկրներին»:

Մենք 50—100 տարով հեռ ենք մնացել առաջախոր յերկրներից: Այս տարածութիւնը մենք պետք է անցնենք 10 տարում: Կամ կանենք այդ, կամ մեզ կձգմեն: Ահա թե ինչ է թելադրում մեզ ԽՍՀՄ-ի բանվորների և դյուղացիների հանդեպ մեր ստանձնած պարտավորութիւնը:

ՄԵՐ ՅԵՐԿԻՐԸ ԲՈԼՈՐ ՅԵՐԿՐՆԵՐԻ ՊՐՈԼԵՏԱՐԻԱՏԻ ՀԱՐՎԱԾԱՅԻՆ ԲՐԻԳԱԴՆ Ե

Սակայն մենք ունենք ուրիշ, ավելի լուրջ և ավելի կարեւոր պարտավորութիւններ: Դրանք՝ համաշխարհային պրոլետարիատի առաջ մեր ստանձնած պարտավորութիւններն են: Վերջիններս զուգադիպում են առաջին անգահի պարտավորութիւնների հետ: Սակայն վերջիններս մենք ավելի բարձր ենք դասում: ԽՍՀՄ-ի բանվոր դասակարգը Եւրոպայի հայրենիքի զաւթարկի մի մասն է: Մենք հաղթեցինք վոչ

միայն ԽՍՀՄ-ի բանվոր դասակարգի ջանքերով, այլև համաշխարհային բանվոր դասակարգի ոժանդակութ-
յամբ: Առանց այդ ոժանդակության վաղուց քզկտած
կլինեյին մեզ: Ասում են, թե մեր յերկիրը բոլոր յեր-
կրներին պրոլետարիատի հարվածային բրկագոյն է:
Լավ է ասված: Ինչո՞ւ չէ պաշտպանում մեզ միջազգա-
յին պրոլետարիատը, ինչո՞ւ է ենք արժանացել այդ պաշտ-
պանությանը: Նրանով, վոր մենք առաջինը կռվի նե-
վեցինք կապիտալիզմի դեմ, մենք առաջինը հաստա-
տեցինք բանվորական իշխանություն, մենք առաջինը
սկսեցինք սոցիալիզմը կառուցել: Նրանով, վոր մենք
կատարում ենք այնպիսի գործ, վորը հաջողության
դեպքում շուտ կտա ամբողջ աշխարհը և կազատագրի
ամբողջ բանվոր դասակարգը:

Ի՞նչ է անհրաժեշտ հաջողության համար: Վերաց-
նել մեր հետամնացությունը, զարգացնել շինարարու-
թյան բարձր, բայլելիկյան տեմպ: Մենք պետք է այն-
պես առաջ գնանք, վոր ամբողջ աշխարհի բանվոր դա-
սակարգը, մեզ վրա նայելով, կարողանա ասել. «Ահա
նա, իմ առաջնորդ ջոկատը, ահա իմ հարվածային բրի-
գադը, իմ բանվորական իշխանությունը, ահա նա, իմ
հայրենիքը: Նրանք իրենց գործը, մեր գործը, լավ են
կատարում, ողնե՛նք նրանց կապիտալիստների դեմ և
հրահրենք համաշխարհային հեղափոխությունը»: Մենք
պետք է արդարացի ենք բանվոր դասակարգի հույսերը,
կատարենք մեր պարտավորությունները նրանց հան-
դեպ: Այո, պետք է արդարացի ենք, յեթե չենք ուզում
վերջիվերջ լալալառակիլ:

Սրանք են մեր պարտավորությունները: Դուք տես-

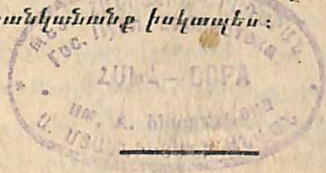
նում եք, վոր այդ պարտավորությունները զարգացման
բայլելիկյան տեմպ են թելադրում մեզ:

Յեռ չեմ ասում, վոր անտեսությունը զեկավարե-
լու առաջարկում այս տարիները մենք վոչինչ չենք ա-
րել: Արել ենք, և նույնիսկ շատ բան ենք արել: Մենք,
մինչպատերազմյանի հետ համեմատած, արդյունաբե-
րության արտադրանքը կրկնապատկեցինք: Մենք ստեղ-
ծեցինք ամենախոշոր դյուղատնտեսական արտադրու-
թյունն աշխարհում: Սակայն մենք ավելի դործ կատա-
րած կլինեյինք, յեթե այդ ժամանակամիջոցում աշխա-
տեյինք իրոք տիրապետել արդյունաբերությանը, նրա
տեխնիկային, նրա ֆինանսական-տնտեսական կողմին:

Առ առավել 10 տարվա ընթացքում մենք պետք է
կտրենք այն տարածությունը, վորով հետ ենք մնացել
կապիտալիզմի առաջավոր յերկրներից: Դրա համար
մենք ունենք բոլոր «որոշեկտիվ» հնարավորությունները:
Պակասում է միայն այդ հնարավորությունները պատ-
շաճ կերպով ոգտագործելու հմտությունը: Իսկ այդ
կախված է մեզանից և միմիայն մեզանից: Ժամանակ
է, վոր մենք սովորենք ոգտագործել այդ հնարավորու-
թյունները: Ժամանակ է, վոր մենք վերջ տանք արտա-
մանակ և յուրացնել մի ուրիշ, ներկա շրջանին համա-
պատասխան, նոր դիրքավորում՝ միջամտել ամեն բա-
նի: Յեթե դու գործարանի ղերեկատու ես, միջամտի
բոլոր գործերին, թափանցիր նրա բոլոր անկյունները,
սովորիր, և դարձյա՛լ սովորիր: Բայլելիկները պետք
է տիրապետեն տեխնիկային: Ժամանակ է, վոր բայլե-
վիկներն իրենք մասնագետներ դառնան: Վերակառուց-
ման շրջանում տեխնիկան լուծում է ամեն ինչ: Յեւ

տեխնիկան ուսումնասիրել չուզող, տեխնիկային տիրապետել չուզող անտեսալարը ծիծաղ և և վրէժ տնտեսավար:

Այսուամենայն, թե ղեկավար և տիրապետել տեխնիկային: Այդ սխալ և: Չկա աշխարհի բերդ, վոր չկարողանան հղիանել բայլչեմիկները: Մենք լուծել ենք մի շարք ամենաշեմավար խնդիրներ. մենք տապալեցինք կապիտալիզմը: Գրավեցինք իշխանությունը, կառուցեցինք խոշորագույն սոցիալիստական ինդուստրիան: Մեջակ դյուրացուն չըլեցինք դեպի սոցիալիզմի ուղին: Շինարարության տեսակետից ամենակարևորը մենք արդեն արել ենք: Մեզ քիչ բան և մնում՝ ուսումնասիրել տեխնիկան, տիրապետել գիտությունը: Յեւ յերբ այդ անենք, մեզանում կլինեն աշխարհի տեմպեր, վորոնց մասին չենք ևլ համարձակվում յերազել: Յեւ մենք կանենք այդ, յեթե ցանկանանք իսկապես:

ԳԻՆԸ 2 Կ.

x29.7 ^{cm}
^{cms} A4
^{cm}

/m²
sm
rs/m²

500 Blatt
Sheets
Feuilles

